

HYMN

(<https://hymn.se/>).

Ebba Forsberg på Palladium – en lugnande tröst i sorgen

Av Rick Titrö (<https://hymn.se/author/rick/>) 2022-11-28

Foto: Rick Titrö

Så fort **Ebba Forsberg** sätter sig vid pianot på Palladium i Malmö förändras hela stämningen i lokalen. Några tungt dova anslag på pianot är allt som behövs för att få den stora anonyma salongen att plötsligt fyllas till bredden av en intensiv närhet. Distansen byts ut mot en nära innerlighet och det går bokstavligen att ta på luften.

Ebba säger att just den här konserten är extra speciell för henne och tillägnar den till några skåningar som betytt särskilt mycket för henne. Hennes pappa regissören **Lars Lennart Forsberg** (*Broster Broster, Vem älskar Yngve Frej?, Min mamma hade fjorton barn, Störst av allt*) som bosatte sig i Örum på Österlen under sina sista år. Musikjournalisten **Lennart Persson** (*Larm, Arbetet, Sydsvenskan, Expressen*) som var en av de första att uppmärksamma Ebbas egen musik. Och **Mikael Wiehe** som översatt hennes svenskspråkiga tolkningar av **Bob Dylan, Leonard Cohen** och **Tom Waits**. Den här gången är det dags att återvända till sina egenskrivna låtar på engelska och turnén runt södra delarna av Sverige heter kort och gott *Ebba tolkar Ebba*.

Hon backas upp av **Ångmaskinen** som till vardags spelar med **Andreas Galle**

(**Dom Andra**) men som också stått bakom artister som **Jack Vreeswijk** och **Staffan Hellstrand**. En skara musiker med en fallenhet för att få det lågmälda att kännas storslaget. Rey-Ove Karléns (**Robban Broberg, Hep Stars**) brusande elorglar, smäktande synthstråkmattor och bluesiga elpianon, bandbokaren Lars Mattssons krämiga gitarrlicks, Marcus Holms lugnt vilande basgångar och Johan Aronssons (**Lars Winnerbäck, Johan Airijoki**) nyansrika trummor. Sällan har jag hört en lika varm ljudbild. Oavsett om det rör sig om **Alannah Myles**-doftande bluespop som i "Keep it plain", countrydoftande gospel som i "Lost count" eller avskalade pianoballader som i "Folded into the grass". En lugnande tröst åt all den sorg som genomsyrar Ebbas vemodiga sånger.

När Ebba berättar lyssnar man. Hon väger orden noga för att sedan andäktigt bita tag i vartenda ett av dem. Jag som annars kan ha svårt att ta till mig av texter på engelska sitter verkligen och tar in vartenda ord. Likaså när hon pratar mellan låtarna. Hon låter orden landa. Sjunka in. För Ebba känns det inte meningsfullt att framföra något som inte känns.

Ebba gillar att gräva i sig själv och vi får höra historien om halva hennes liv. Om smärtan i kreativiteten och om musikbranschen. Om när oljan i oljepannan tog slut. Om första mannens självmord. Om tvångstankar och hur vi lever i ett samhälle som fortfarande ser

psykisk ohälsa som något smutsigt. Om systemen som flyttat till Mexiko och om hur hon egentligen inte har så mycket kontakt med sin familj. I sammanhanget känns dock anekdoterna om världsturnéer och samarbeten med internationella storheter som **Madonna**, **Frederick DeMann** och **Guy Oseary** förhållandevis anonyma och opersonliga. Hellre hade jag hört anekdoter från tiden innan hon blev soloartist. Om när hon spelade dragspel i **Traste Lindéns Kvintett** eller varför inte om när hon körade bakom **Imperiet**, **Eldkvarn**, **Wilmer X**, **Ulf Lundell**, **Anders F Rönnblom**, **Kajsa Grytt** och Sveriges halva artistelit.

Men jag förstår att det inte är det som är syftet med den här turnén. Den handlar om att åter minnas att hon klarar sig helt på egna ben. Ebba tolkar Ebba. Ingen annan. Ändå kan jag inte låta bli att tycka att konserten lyfter ännu några snäpp lagom till extranumret. Även om Ebbas andäktiga sångröst även får engelskspråkiga texter att gå rakt in i hjärtat på mig är det mitt modersmål som jag kan relatera till.

Som extranummer blir det två låtar Mikael Wiehe översatt åt henne. Hon berättar om hans 60-årskalas på Stortorget på Malmöfestivalen 2006 när artister som **Thåström**, **Lars Winnerbäck**, **Lisa Ekdahl**, **Timbuktu** och **Stefan Sundström** fick tolka hans låtar. Ebba valde att tolka **Bob Dylan**-översättningen "Adjö, Angelina"

("Farewell Angelina") från hans gemensamma album med **Totta Näslund** och det blev startskottet på ett långt och nära samarbete. **Bob Dylan**-liveplattan *Dylan på svenska* (2007), **Leonard Cohen**-plattan *Ta min vals* (2009), **Tom Waits**-plattan *Om jag lämnar dig* (2015) och ännu en Dylan-platta, *Med kropp och själ* (2019). Leonard Cohen-tolkningen "Här är det" ("Here it is") är om möjligt ännu starkare med en orientaliskt klingande duell mellan Rey-Oves ljust snirkliga orgelslingor och Lars skarpa elgitarrslingor som avslutas i ett långt psykedeliskt instrumentalparti som får mig att falla i trans. Efter det blir den avslutande "Once upon a time" lite av ett antiklimax som mest känns som präktig folkhögskolefusion. Ebba kallar den själv rentav för ett stort frågetecken. Och kanske är det just det som är meningen.